

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Prøver af Snorros og Saxos Krøniker i en ny Oversættelse samt et Ord til Danske og Norske

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 17. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1815_255-txt-shoot-idm1153/facsimile.pdf (tilgået 27. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

mig Pengebesuden til Sjælegave for eders egne Mand? Nei, svarede Kongen, disse Penge giver jeg for de Mænds Sjæle, som ere paa Bøndernes Side i Slaget, og falde for vore Vaaben; men selv staae vi Last og Brast med alle de Mænd som os følge, og falde i Slaget, og deres Sjæl er vel forvaret.

Nu maar vi gaae lidt tilbage, og høre et par mærkelige Sagn.

Dengang Kong Olav spikede sin Hær, da beskikkede han hundrede Mand *) som skulde staae en Skjoldborg omkring ham, og være hans Livvagt i Slaget, og dertil valgte han de stærkeste og modigste Karle i Hæren. Derpaa kaldte Kongen ad sine Skjalde, lod dem gaae ind i Skjoldborgen, og sagde: her skal I staae og see selv hvad sig begiver i Slaget, saa har I ikke behov at gaae efter Folketsnak og løse Rygter, naar I siden skal digte og rime derom. Saa gif de da derind, baade Thormod Kullsvier, og Gislefur Guldbryn, Hofgaard-Nævs Fosserson, og Thorfind Mund, og Thormod sagde til Gislefur: tag dig iagt, min Bro-

*) I den trykte Text staaer Mandtallet ikke, men jeg kan dog ikke troe, at Peder Klausen har sat det til paa Beram.

der, og staae mig ikke saa nær, ellers bliver der ikke Rum til Sigvæt Skjald naar han kommer, thi han vil jo altid staae for Kongen, og maae da ogsaa, naar Kongen skal synes det er rigtigt. Kongen hørte hvad han sagde, og svarede: I tør ikke ved at kose Sigvæt slet fordi han nu er borte, thi han har fulgt mig som en ærlig Karl saa mangen god Gang, og nu beder han godt for os, det trænge vi ogsaa høilighen til. Lad nu saa være, Konge! svarede Thormod, at Bønner er hvad du nu trænger haardest til, men farlig tyndt vilde der dog see ud om Bannerslagen, hvis alle dine Hirdmænd vare nu paa Romerreise, og det var heller slet ingen Bøgn hvad vi ankede paa, at Ingen kunde komme frem for Sigvæt, om man ogsaa havde modent Vrende til Eder. Siden snakkede Skjaldene over med hinanden, at det kunde være artig nok at gjøre nogle Hvæsferium til Slaget som nu var for Gaanden. Først quod da Gislefur:

Ulbrig skal Komfrue i Bure
Klagerium efter mig svinge,
Men som det gjalder fra Lure
Lyde det skal fra min Tunge:
Op, op, I Kjemper saa bolde!
Klemmes og knager I Skjolde!

